

Sygnatura akt II Cz 892/16

POSTANOWIENIE

Dnia 10 października 2016r.

Sąd Okręgowy w Świdnicy II Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Piotr Rajczakowski

Sędziowie: SO Jerzy Dydo

SO Agnieszka Terpiłowska

po rozpoznaniu w dniu 10 października 2016 r. na posiedzeniu niejawnym

sprawy z wniosku wierzyciela (...) S.A. w W.

przy udziale dłużnika J. P.

w przedmiocie skargi na czynności Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Warszawy – Mokotów w Warszawie M. P., sygn. akt Km 147088/14

na skutek zażalenia dłużnika na postanowienie Sądu Rejonowego w Kłodzku z dnia 23 maja 2016 r., sygn. akt I Co 182/16

postanawia:

oddalić zażalenie.

(...)

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem z dnia 23 maja 2016 r., Sąd Rejonowy w Kłodzku oddalił skargę dłużnika J. P. na czynność Komornika – przyznanie wierzycielowi kosztów zastępstwa adwokackiego i obciążenie dłużnika kosztami postępowania egzekucyjnego. W uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia Sąd pierwszej instancji wskazał, iż dłużnik w żaden sposób nie wykazał, aby nie dał podstaw do wszczęcia postępowania egzekucyjnego, w szczególności, że dobrowolnie zrealizował ciążący na nim obowiązek, a zatem wierzyciel celowo wszczął egzekucji, w toku której Komornik dokonał szeregu czynności i ustalił że z egzekucji nie uzyska się sumy wyższej od kosztów egzekucyjnych. Dłużnik zatem zgodnie z zasadą wyrażoną w przepisie art. 770 k.p.c. winien ponieść koszty związane z wydatkami Komornika, zaliczką na opłatę stałą za poszukiwanie majątku, jak i koszty zastępstwa adwokackiego w egzekucji, które wynoszą 600 zł.

Zażalenie na postanowienie wniósł dłużnik zaskarżając postanowienie w całości, zaskarżonemu postanowieniu zarzucając błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia. Mając powyższy zarzut na uwadze dłużnik wniósł o zmianę postanowienia i uchylenie postanowienia Komornika o przyznaniu kosztów zastępstwa adwokackiego, zwolnienie dłużnika z obowiązku pokrycia kosztów postępowania egzekucyjnego lub pośrednie obciążenie wierzyciela kosztami postępowania egzekucyjnego z jednoczesnym orzeczeniem obowiązku ich zwrotu przez dłużnika wraz z całością zobowiązania wobec wierzyciela.

Sąd Okręgowy zważył:

Zażalenie pozostawało bezzasadne.

Postępowanie egzekucyjne w sprawie o sygn. akt Km 147088/14 zostało umorzone przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Warszawy – Mokotów w Warszawie w pkt. 1 zaskarżonego postanowienia z dnia 22 grudnia 2015r. Skarga została wniesiona przez dłużnika na zawarte w postanowieniu rozstrzygnięcia w przedmiocie kosztów postępowania egzekucyjnego.

Sąd Okręgowy wskazuje, iż postępowanie egzekucyjne zostało umorzone ponieważ egzekucja z ruchomości, wierzytelności i kont bankowych dłużnika okazała się bezskuteczna. Dalsze zatem jej prowadzenie w ocenie Komornika było niecelowe, jako że oczywistym pozostawało dla organu egzekucyjnego, iż z egzekucji nie uzyskano by sumy wyższej od kosztów egzekucyjnych (art. 824 § 1 pkt 3 k.p.c.). Zasadnie Sąd pierwszej instancji przyjął, iż w konsekwencji, zgodnie z treścią art. 770 k.p.c. dłużnik obowiązany jest ponieść koszty przeprowadzonego postępowania egzekucyjnego.

Wierzyciel pozostawał uprawniony do egzekwowania wierzytelności a umorzenie postępowania egzekucyjnego zostało spowodowane brakiem możliwości wyegzekwowania od dłużnika wierzytelności. W żaden sposób wierzyciel nie przyczynił się podjęcia zaskarżonej czynności Komornika i co do zasady nie ma podstaw by obciążać go kosztami przeprowadzonego postępowania egzekucyjnego. Postępowanie egzekucyjne prowadzone było na podstawie tytułu wykonawczego przeciwko właściwemu dłużnikowi. Brak jest zatem podstaw do kwestionowania podjętych przez Komornika czynności. Podjęte przez Komornika czynności zmierzały do przeprowadzenia skutecznej egzekucji i dłużnik obowiązany jest ponieść koszty tak podjętych czynności.

Słusznie wskazywał Sąd pierwszej instancji, iż dłużnik nie powoływał się na spełnienie długu, czy też inne okoliczności, które uzasadniałyby twierdzenie, iż na skutek wniosku wierzyciela podjęte zostały czynności zbędne dla celowego przeprowadzenia egzekucji, lub sama egzekucja była zbędna. A tylko w takich okolicznościach dłużnik nie byłby obowiązany ponosić kosztów postępowania egzekucyjnego (art. 770 k.p.c.). Przez egzekucję niecelową uznaje się taką, która została wszczęta na wniosek wierzyciela, pomimo braku podstaw do jej prowadzenia, np. gdy tytuł stanowiący jej podstawę wygasł na skutek spełnienia przez dłużnika ciężącego na nim świadczenia (zob. M. Manowska, Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz. Tom II. Art. 506-1217, wyd./el. Lex 2015 r.; uchwała SN z 27.11.1986, III CZP 40/86, wyd./el. Lex nr 3242). W niniejszej sprawie takie okoliczności nie zachodziły, albowiem dłużnik nie zaprzecza, że nie uregulował dochodzonej od niego należności. Podnoszona natomiast przez dłużnika okoliczność rzekomego złożenia propozycji wierzycielowi, jakkolwiek gołosłowna (albowiem w żaden sposób nawet nieuprawdopodobniona), nie mogła mieć wpływu na rozstrzygnięcie o kosztach zasadnie wszczętego postępowania egzekucyjnego. Sama bowiem „chęć” dłużnika do uregulowania zaległości nie jest wystarczającą podstawą do przyjęcia, że w momencie jej złożenia ewentualne egzekucja staje się automatycznie niecelowa.

Oczekiwanie dłużnika, iż wierzyciel będzie przed wszczęciem postępowania egzekucyjnego negocjował warunki spłaty długu, nie znajduje uzasadnienia w przepisach prawa. Wierzyciel nie ma obowiązku zawiadamiać dłużnika o wszczęciu postępowania egzekucyjnego i tym bardziej oczekiwać na dalsze propozycje spłaty długu, potwierdzonego tytułem wykonawczym. Zarzut dłużnika zatem, o zaniechaniu przez pełnomocnika wierzyciela jakichś czynności przed przystąpieniem do egzekwowania wierzytelności nie ma żadnych podstaw. Przyznane wynagrodzenie pełnomocnikowi reprezentującemu wierzyciela w postępowaniu egzekucyjnym pozostaje uzasadnione. Zastępstwo w tym postępowaniu przez zawodowego pełnomocnika pozostaje kosztem celowym dla przeprowadzenia tego postępowania. Wysokość wynagrodzenia została ustalona w oparciu o treść § 11 ust 1 pkt 7 w zw. z § 6 pkt 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu Dz.U.2013.461 j.t. Stosowanych na podstawie § 21 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie Dz.U.2015.1800).

Zasadą pozostaje łączne egzekwowanie w toku postępowania kosztów egzekucyjnych i egzekwowanego świadczenia. Wyjątki od powyższej zasady określają przepisy art. 49 ust. 2-4 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o komornikach sądowych i egzekucji (Dz.U.2016.1138 j.t.). W sytuacji gdy dochodzi do umorzenia postępowania, egzekwowane

są same koszty umorzonego postępowania, bez oczekiwania na dalsze prowadzenie postępowania egzekucyjnego. Zasadnie zatem wydając zaskarżone postanowienie z dnia 22 grudnia 2015r. Komornik obciążył dłużnika kosztami.

Mając powyższe na uwadze na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. zażalenie podlegało oddaleniu.

(...)